

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Lenkou Bursíkovou ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2022, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2022, č. j. X, zamítla žalovaná žalobcovu žádost o invalidní důchod. Žalobce sice byl uznán invalidním v prvním stupni invalidity, nezískal však do okamžiku vzniku invalidity dobu pojištění potřebnou pro vznik nároku na invalidní důchod.
2. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal námitky, které žalovaná zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
3. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

Obsah žaloby a vyjádření účastníků řízení

4. Žalobce namítá, že při posuzování jeho zdravotního stavu nebylo nijak zohledněno, že jeho dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav je (či může být) zapříčiněn zdravotním úrazem z roku 1985, kdy při výkonu práce horníka prodělal důlní zával s fr. L1. Již od té doby byl žalobcův zdravotní stav nepříznivý a postupem času se nelepšil. V důsledku pracovního úrazu nemohl po značnou část života vykonávat řádnou a soustavnou výdělečnou činnost, popřípadě s velkými obtížemi, a nebyl proto schopný pokrýt placení sociálního pojištění. Přestože tedy žalobce v rozhodné době (tj. od 1. 3. 1999 do 28. 2. 2019) získal celkem 0 dnů doby pojištění, má nárok na přiznání invalidního důchodu, a to i zpětně. Jelikož posudek o invaliditě ze dne 25. 11. 2021 nezohledňuje, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl zapříčiněn pracovním úrazem, vychází napadené rozhodnutí z neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. V napadeném rozhodnutí, resp. posudku o invaliditě absentuje srovnání dřívějšího stavu s aktuálním stavem, nelze proto objektivně posoudit, zda jsou jejich závěry správné. Napadené rozhodnutí je proto nesprávné, potažmo nepřezkoumatelné a je třeba je zrušit. Žalobci byl v roce 1998 částečný invalidní důchod odebrán bez řádného lékařského vyšetření. Náleží mu proto invalidní důchod nejen *pro futuro*, ale už od roku 1998. U žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který trvá déle než jeden rok a bude nadále trvat.
5. V podání ze dne 31. 1. 2023 žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem posudkové komise MPSV, podle které nebyla prokázána příčinná souvislost mezi pracovním úrazem a následně vzniklou invaliditou. Poukázal na skutečnost, že od roku 1991 do roku 1998 pobíral částečný invalidní důchod a dále na potvrzení ze dne 13. 6. 1988, podle kterého byl závěr vstupní lékařské prohlídky, že je schopen práce jako řidič, avšak se zákazem práce spojené s přetěžováním C páteře, trvalou prací se vzpažením horních končetin, zvedáním těžkých břemen, s přetěžováním pravé dolní končetiny, dlouhodobou chůzí po nerovném terénu a do schodů. Odkázal dále na posudek znalce z odvětví neurologie ze dne 20. 1. 1989, na jehož základě byl žalobce pro hornický úraz odškodněn. Žalobce je přesvědčen, že závěr posudkové komise vychází z neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Námitky uplatněné v žalobě směřují především na příčinnou souvislost vzniku invalidity a pracovního úrazu. K této otázce se však posudek vyjadřuje pouze okrajově. Posudková komise žalobcův zdravotní stav při svém jednání nepřesetřila. Posudek byl vypracován, aniž by žalobce shlédl posudkový lékař. Žalobce trvá na tom, že jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl zapříčiněn pracovním úrazem. Žalobce má za to, že je třeba vypracovat revizní posudek, případně znalecký posudek.
6. Ve vyjádření k doplnění posudku ze dne 2. 5. 2023 žalobce navrhl zadání vypracování znaleckého posudku nezávislému znalci z oblasti lékařství. Uvedl, že posudek byl vypracován na základě pokynu žalované jako jedné strany sporu, přičemž pro spolehlivé rozhodnutí ve věci je nutné, aby posudek vypracovala nestranná osoba. Žalobce závěry posudku od počátku nepovažuje za kompletní a objektivní. Nelze vyloučit, že posudek byl vytvořen pro toho, kdo jej zadal. Zadáním znaleckého posudku by mělo být především zkoumání a posouzení příčinné souvislosti mezi postupně se zhoršujícím zdravotním stavem žalobce a pracovním úrazem z roku 1985.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že v době vzniku invalidity bylo žalobci více než 38 roků, v obou rozhodných obdobích (posledních deset a dvacet let před vznikem invalidity) žalobce získal 0 dnů doby pojištění. Podmínky nároku na invalidní důchod tedy nebyly splněny. Námitkám nebylo možné vyhovět. Stanovení invalidity samo o sobě nestačí

pro vznik nároku na invalidní důchod. Žalobce nesplňuje podmínku získání potřebné doby pojištění a nebyl ani zjištěno, že by žalobcova invalidita byla následkem pracovního úrazu. S ohledem na žalobní námitky žalovaná navrhla (shodně s žalobcem) provést důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

8. V průběhu jednání dne 25. 5. 2023 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce uvedl, že vyšetření při jednání komise nebylo dostačující. Převážná většina lékařských zpráv hovoří o souvislosti jeho aktuálního zdravotního stavu s pracovním úrazem. Žalobce trvá na zpracování revizního posudku, případně znaleckého posudku. Nelze akceptovat posudek vypracovaný druhou stranou sporu.
9. Soud při jednání provedl důkaz posudkem posudkové komise MPSV ze dne 1. 12. 2022 a jeho doplněním ze dne 24. 3. 2023, jejichž obsah rekapituluje podrobněji níže. Listiny přiložené k žalobě a dalším vyjádřením žalobce soud k důkazu neprovedl, neboť šlo buď o lékařské zprávy, které jsou již součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí, případně šlo o lékařské zprávy které soud poté, co je obdržel, předal posudkové komisi (což dle vyjádření při jednání učinil též žalobce) k využití při zpracování posudku, neboť sám není nadán příslušnou odborností k tomu, aby z předložených lékařských zpráv stran zjišťování skutkového stavu cokoli dovozoval. I z uvedeného důvodu by tedy jejich provedení k důkazu při jednání bylo nadbytečné. Vzhledem k tomu, že soud považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za dostatečné podklady, které jsou součástí správního spisu a vyžádaný posudek posudkové komise včetně jeho doplnění, zamítl pro nadbytečnost také žalobcův návrh na vyžádání revizního posudku posudkové komise či znaleckého posudku.

Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 27. 9. 2021 požádal o invalidní důchod. Žalovaná žalobcovu žádost zamítla rozhodnutím popsaným v bodu 1 tohoto rozsudku. Vyšla přitom z posudku posudkové lékařky OSSZ Příbram ze dne 25. 11. 2021, podle kterého jde u žalobce o invaliditu prvního stupně, která vznikla dne 1. 3. 2019. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je postižení kosterní a svalové soustavy, konkrétně bolestivý páteřní syndrom, s mírou poklesu pracovní schopnosti o 35 %. Žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že invalidita vznikla dne 1. 3. 2019. V rozhodném období od 1. 3. 2009 do 28. 2. 2019, resp. v rozhodném období od 1. 3. 1999 do 28. 2. 2019 (§ 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění) žalobce nezískal žádné dny pojištění. Žádost proto zamítla.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž poukázal na to, že podmínka potřebné doby pojištění se nevyžaduje v případě, že invalidita vznikla následkem pracovního úrazu. K námitkám přiložil zdravotní dokumentaci, která podle jeho názoru dokládá souvislost jeho aktuálního zdravotního stavu s těžkým pracovním úrazem dne 6. 2. 1985. V námitkách dále uvedl, že od roku 1998 pracoval jako OSVČ. Vzhledem k přetrvávajícím a zhoršujícím se zdravotním postižením nebyl schopen soustavné činnosti. S nepravidelným příjmem nebyl schopen platit pojištění. Zdravotní potíže řešil užíváním léků proti bolesti a rehabilitacemi. V roce 2014 po autonehodě ukončil samostatně výdělečnou činnost a dále pracoval příležitostně, brigádně nebo mu pomáhala rodina.

12. V námitkovém řízení bylo pořízeno recenzní stanovisko posudkové lékařky žalované, která potvrdila závěry posudku ze dne 20. 11. 2021, označila jej za úplný a přesvědčivý a nenalezla posudkově medicínský důvod k vypracování nového posudku o invaliditě.
13. Žalovaná následně napadeným rozhodnutím zamítla žalobcovy námitky a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že žalobce nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění v rozhodném období pro vznik nároku na invalidní důchod.

Posouzení žaloby

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
15. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
16. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se
 - a) **invalidním a získal potřebnou dobu pojištění**, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo
 - b) **invalidním následkem pracovního úrazu**.
18. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce je invalidním v prvním stupni (podle posudkových lékařů i posudkové komise činí míra poklesu žalobcovy pracovní schopnosti 35 %) a že nezískal potřebnou dobu pojištění (v rozhodném období podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění získal 0 dnů pojištění). Není tedy sporné, že žalobce nesplňuje podmínky pro nárok na invalidní důchod podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Sporná je však otázka, zda je žalobce invalidní následkem pracovního úrazu.
19. Posouzení, zda se žalobce stal invalidním (též) následkem pracovního úrazu z roku 1985, respektive otázky příčinné souvislosti mezi tímto úrazem a invaliditou, je závislé na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu a příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V daném případě jde zejména o otázky, jaké následky úraz způsobil, jaký byl jeho vliv na pracovní schopnost žalobce a zda a v jaké míře se podílel na vzniku invalidity, popřípadě nakolik tento stav uspíšil.
20. Soud si o těchto odborných otázkách nemůže učinit úsudek sám a zdravotní stav samostatně nepřezkoumává. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzují posudkové komise jako orgány Ministerstva práce a sociálních věcí. I tento posudek soud hodnotí podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na jeho mimořádný význam bývá tento posudek rozhodujícím důkazem, pokud z hlediska své úplnosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, které by správnost posudku mohly zpochybňovat (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, či ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20). Požadavek (test) úplnosti a přesvědčivosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi

rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a své posudkové závěry náležitě odůvodnit (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014-52).

21. Soud proto s ohledem na argumentaci žalobce provedl důkaz posudkem posudkové komise MPSV v Praze ze dne 1. 12. 2022 (jednání se prvně konalo dne 13. 10. 2022 a po dohodě s žalobcem bylo odročeno na 1. 12. 2022 za účelem dohledání zdravotní dokumentace vztahující se k pracovnímu úrazu v roce 1985 a zhodnocení jeho dopadu na pracovní zařazení) a doplňujícím posudkem ze dne 24. 3. 2023, které si za účelem posouzení žaloby vyžádal.
22. Žalobce se jednání posudkové komise dne 13. 10. 2022 osobně zúčastnil a byl vyšetřen neurologem. Posudková komise na základě spisové dokumentace včetně odborných nálezů, nálezů z pozitronové emisní tomografie doložené při jednání a vyšetření žalobce při jednání popsala, že u žalobce byl vertebrogenní algický syndrom na podkladě svalové nerovnováhy prvně dokumentován v roce 1984. Žalobce zhoršení obtíží datuje od doby pracovního úrazu 6. 2. 1985, kdy při závalu v dole došlo k pohmoždění pravé strany těla – hrudníku a krční krajiny, ramenního a loketního kloubu, stehna, bérce i hlezna, vymknutí klíčku. Další významné zhoršení celkového stavu pak nastalo po autonehodě v roce 2014, kdy měl žalobce bolesti v dolních končetinách znemožňující chůzi. Začátkem roku 2021 upadl žalobce na záda mezi narovnané klády, ucítil křupnutí v bederní páteři a následně měl problémy při rotacích trupu. Na rentgenu byla zjištěna těžká spondyloza s četnými osteofyty bez recentního traumatu na skeletu. V minulosti mu byla diagnostikována zlomenina L1 (*bederní – lumbální - obratel*) – podle žalobce k fraktuře došlo při úrazu v roce 1985, tehdy byl však na rentgenu bez traumatu na skeletu. Znalecký posudek prof. H. nediagnostikoval po úrazu v roce 1985 žádnou zlomeninu, pouze vymknutí klíčku, pohmoždění hrudníku a krční krajiny, ramenního a loketního kloubu, stehna, bérce a hlezenního kloubu. Znalecký posudek doc. S. uvádí, že potíže žalobce vzniklé po úrazu v roce 1985 bez prokázané fraktury na skeletu měly původ v pohmoždění měkkých tkání s krvácením do měkkých struktur, jež se hojily resorpcí za tvorby vaziva s následným vytvořením spoušťových zón, které se aktivovaly při tělesné zátěži. Žalobce byl v době po úrazu schopen vykonávat dělnické profese v plném úvazku jako zaměstnanec a následně jako OSVČ. Činnost OSVČ ukončil v roce 2014, pak pracoval údajně jen brigádně. Posudková komise dále konstatovala, že nově zaslané nálezy (ambulantní zpráva z neurochirurgického oddělení ze dne 2. 12. 2022 a pozitronové emisní tomografie ze dne 26. 8. 2022 potvrzující akceleraci degenerativních změn bederní páteře) nebyly důvodem pro změnu posudkového závěru.
23. V posudku ze dne 1. 12. 2022 posudková komise konstatovala, že u žalobce jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je chronický bolestivý syndrom páteře. Komise žalobcovo zdravotní postižení zařadila pod kapitolu XIII, oddíl E, položku 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (středně těžké funkční postižení se závažným postižením jednoho nebo více úseků páteře) a zvolila střední hodnotu vyhláškou daného rozmezí, tj. 35 %. Jako datum vzniku invalidity stanovila posudková komise 1. 3. 2019. Posudková komise uzavřela, že **nebyla prokázána příčinná souvislost s pracovním úrazem z roku 1985 a následně vzniklou invaliditou**. Invalidita vznikla v souvislosti s **pokračujícími morfologickými degenerativními změnami nosného aparátu** – hlavně v C (*krční*) a L (*bederní*) oblasti (v podrobnostech komise odkázala na neurologické vyšetření při jednání či recentní nálezy z neurochirurgie) spolu se svalovou nerovnováhou, zejména v oblasti hlubokého stabilizačního svalového systému.

24. V doplňujícím posudku ze dne 24. 3. 2023 posudková komise uvedla, že proti závěru o příčinné souvislosti pracovního úrazu z roku 1985 a vzniku invalidity svědčí **diskontinuita potíží doložená četnými nálezy** a korelující i s průběhem předchozích posudkových řízení. V roce 1987 požádal žalobce o přiznání invalidity v důsledku pracovního úrazu, invalidita nebyla uznána. Následně v roce 1991 opětovně požádal o invaliditu, ta byla uznána částečně z obecných příčin (nikoli z důvodu pracovního úrazu) s datem vzniku 26. 9. 1991. Lze předpokládat, že v letech bezprostředně po úrazu, kdy byly k dispozici všechny tehdy aktuální nálezy, by při jakékoli možné souvislosti s předchozím úrazem byla invalidita nepochybně přiznána. Pro diskontinuitu svědčí i skutečnost, že žalobce byl opakovaně zaměstnán na plný pracovní úvazek v pracovním zařazení jako lakýrník, skladník či pracovník v lese – všechna tato zaměstnání jsou fyzicky namáhavá a žalobce je zvládal. Dále je patrné, že žalobce utrpěl další četné úrazy včetně úrazu zad, které mohly jeho stav negativně ovlivnit. Současné objektivní neurologické vyšetření prokázalo, že aktuálně uváděné potíže mají podklad v **degenerativním postižení** nosného aparátu s dalšími negativními důsledky při užším páteřním kanálu a při útlaku nervových kořenů projevujícím se senzitivní iritací, tedy bolestí. Tyto degenerativní změny se v době úrazu na páteři nevyskytovaly, jsou důsledkem poškození nosného a pohybového aparátu věkem a fyzickými aktivitami (práce, sport), ale i inaktivitou. Vyjádření o nutnosti vyřazení z rizika (vstupní lékařská prohlídka z roku 1986) nesouvisí s objektivním vyšetřením. Interní fyzikální nález je popsán jako zcela fyziologický, laboratorní nález v normálních hodnotách, také rentgen ramene a lokte bez jakékoli patologie, chirurgické vyšetření přiměřené, neurologické vyšetření přiměřené. Vyjádření o nutnosti vyřazení z rizika souvisí se subjektivně uváděnými obtížemi. Je nasnadě, že přijmout do zaměstnání člověka s potenciální možnou rychlou dekompenzací stabilizovaného zdravotního stavu a s rizikem dlouhodobé pracovní neschopnosti není v zájmu zaměstnavatele. Obdobně jsou koncipovány závěry vstupní lékařské prohlídky z roku 1988. Znalecký posudek prof. Hanzala z roku 1989 je podkladem pro odškodnění následků pracovního úrazu a zohledňuje jednak dobu nezbytného léčení, pourazové poškození páteře s kořenovým drážděním, omezení hybnosti v ramenní kloubu a nereponované vykloubení klíčku. Hodnocení pro odškodnění následků úrazu se řídí zcela jinou vyhláškou než procentní postižení míry pokladu pracovní schopnosti při posuzování invalidity, a nelze je tedy srovnávat. Dále vyplývá, že obtíže nelze označit jako trvalé následky. Neurologická vyšetření z doby po úrazu (ale před vyšetřením znalce) hovoří o přiměřeném neurologickém nálezu. K souhrnné zprávě ze dne 2. 12. 2022 posudková komise uvedla, že v ní není uvedeno nic o tom, že by se podrobněji zabývala příčinnou souvislostí mezi pracovním úrazem a vzniklou invaliditou, pouze shrnuje stav degenerativního postižení bederní páteře. K posudku doc. S. komise podala podrobné vyjádření. Shrnuje, že posudek rozvažuje, čím by subjektivně uváděné potíže při nepřítomnosti lokálního patologického neurologického nálezu mohly být vysvětleny. Popisuje pouze funkční změny způsobené svalovou nerovnováhou. Nález je nicméně ve vztahu k invaliditě nevýznamný. Znalec nepopisuje přítomnost spouštěvých bodů, lze se tedy odůvodněně domnívat, že je (jako případnou příčinu subjektivních potíží) při vyšetření nediodagnostikoval. V celém objektivním neurologickém nálezu se nenachází popis neurologicky podmíněné patologie. Posudková komise uzavřela, že její upřesnění nemají vliv na změnu posudkového závěru, tedy že jde o radikulopatii způsobenou degenerativními změnami nosného aparátu bez příčinné souvislosti s dávným úrazem dne 6. 2. 1985.

25. I přes žalobcovu argumentaci soud uzavírá s ohledem na závěry posudku posudkové komise a jeho doplnění, že žalobce není invalidní následkem pracovního úrazu. Soud hodnotí posudek posudkové komise MPSV včetně jeho doplnění jako nejpřesvědčivější z doposud vypracovaných posudků, jeho odůvodnění je dostačující, logické a přesvědčivé. Posudková komise vyšla ze všech dostupných lékařských zpráv dokumentujících žalobcův zdravotní stav jak v době těsně po pracovním úrazu, tak v letech následujících i v současnosti a zohlednila veškerá zjištěná žalobcova zdravotní postižení.
26. Při jednání posudkové komise žalobce vyšetřil neurolog a komise vycházela též ze zjištění učiněných v rámci tohoto vyšetření. Nedůvodná je proto žalobcova výtky, že komise při jednání žalobce nevyšetřila, neboť z posudku vyplývá opak. Soudu nepřísluší hodnotit dostatečnost či podrobnost provedeného vyšetření. Výstupy z tohoto vyšetření (viz s. 5 až 6 posudku ze dne 1. 12. 2022) však nesvědčí o důvodnosti žalobcovy výtky, že lékař žalobce zhlédl pouze zběžně či nedostatečně. Závěry z neurologického vyšetření jsou totiž velmi podrobné, zaměřené na celý žalobcův pohybový aparát.
27. Soud je také na rozdíl od žalobce přesvědčen, že posudková komise vycházela při formulování svých závěrů z dostatečně a podrobně zjištěného skutkového stavu. Námitky žalobce v tomto směru zůstávají ve zcela obecné rovině (žalobce konkrétně neuvádí, v jakém smyslu byl skutkový stav zjištěn neúplně či nesprávně), proto soud ve stejné míře obecnosti opakuje již shora řečené, tedy že posudková komise měla dostatek podkladů, kterými byl skutkový stav náležitě objasněn. Vypořádala se též se všemi podklady, na které žalobce poukazoval, a to zejména v doplnění posudku, které si soud vyžádal.
28. Vzhledem k tomu, že soud považuje posudek posudkové komise za dostatečně odůvodněný a přesvědčivý, nevyhověl soud žalobcově návrhu na vyžádání revizního posudku či znaleckého posudku, neboť posudek posudkové komise shledal dostatečným pro posouzení důvodnosti žaloby.
29. Posudková komise se podrobně věnovala stěžejní sporné otázce, tedy (možné) příčinné souvislosti mezi vznikem žalobcovy invalidity a pracovním úrazem v roce 1985, přičemž žalobce ve vyjádření k posudku a k jeho doplnění (které se zaměřilo právě na tuto otázku) věcně závěry posudkové komise nijak nezpochybnil. Lze shrnout, že posudková komise zejména s ohledem na doloženou diskontinuitu žalobcových zdravotních obtíží dospěla k závěru, že neexistuje příčinná souvislost mezi vznikem invalidity u žalobce a pracovním úrazem. Posudková komise konstatovala, že příčinou žalobcovy invalidity jsou morfologické degenerativní změny nosného aparátu, přičemž tento závěr náležitě a na podkladu dostupných lékařských zpráv vysvětlila. Ozřejmila také, že lékařská zpráva ze dne 2. 12. 2022, která se měla podle žalobce podrobně zabývat příčinnou souvislostí mezi pracovním úrazem a invaliditou, žádné takové závěry neobsahuje, shrnuje pouze stav degenerativního onemocnění. Příčinnou souvislost nelze podle posudkové komise dovodit ani z žalobcem odkazovaných výstupů z lékařských prohlídek či posudků prof. Hanzala a doc. Sklenského. I tento závěr posudková komise náležitě odůvodnila. Podklady, na základě kterých posudková komise formulovala své závěry, nepotvrdily ani žalobcovo tvrzení, že při pracovním úrazu u něj došlo k fraktuře bederního obratle. Nic takového totiž z těchto podkladů neplyne. Stejně tak závěry posudkové komise vyvrací žalobcovo tvrzení, že převážná většina lékařských zpráv hovoří o souvislosti žalobcova aktuálního zdravotního stavu s pracovním úrazem. Z posudku a jeho doplnění vyplývá, že žádný z podkladů o takové souvislosti nemluví.

30. Ve vyjádření k doplnění posudku žalobce namítl, že posudek byl vypracován na pokyn žalované, nepovažuje jej proto za kompletní a objektivní. K této námitce je předně nutno uvést, že posudek a jeho doplnění nebyly zpracovány na základě pokynu žalované (tedy jedné ze stran sporu), ale na základě žádosti nezávislého soudu, který rozhoduje o žalobě. Neobjektivnost posudku nelze dovozovat ani z toho, že posudková komise spadá pod Ministerstvo práce a sociálních věcí (stejně jako žalovaná). Ani s touto námitkou soud nesouhlasí. Systémová propojenost jednotlivých orgánů rozhodujících ve věci nutně nemusí znamenat absenci nezávislosti či nestrannosti jednotlivých posudkových komisí. Jak vyslovil NSS již v rozsudku ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003-35, č. 33/2003 Sb. NSS, „*sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí.*“ Uvedené závěry jsou přitom nadále platné i za současné právní úpravy, která složení a činnost posudkové komise upravuje v § 16b zákona č. 582/1991 Sb. (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2021, č. j. 4 Ads 54/2021-36). Netvrdí-li žalobce stran nestrannosti posudkové komise nic konkrétnějšího než její systémovou příslušnost k Ministerstvu práce a sociálních věcí, nelze mít námitku neobjektivnosti posudku za důvodnou. Lze pak jen doplnit, že i žalobcem požadovaný revizní posudek by zpracovávala posudková komise MPSV (byť její jiné detašované pracoviště).
31. Žalobci lze přisvědčit pouze v tom rozsahu, že napadené rozhodnutí skutečně vůbec věcně nereagovalo na jeho námitky poukazující na možnou příčinnou souvislost mezi pracovním úrazem a invaliditou. Posudek lékařky OSSZ ze dne 20. 11. 2021 se touto otázkou nijak nezabýval, přičemž žalovaný provedl toliko jeho revizi se závěrem, že není třeba v námitkovém řízení zpracovávat další posudek, neboť posudek ze dne 20. 11. 2021 je „úplný a přesvědčivý“, s čímž se však soud neztotožňuje, neboť tento posudek neobsahuje žádnou reakci na stěžejní žalobcovu námitku. Soud nicméně za dané situace nepovažoval toto pochybení za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť skutkový stav rozhodný pro posouzení této námitky by zjištěn v řízení před soudem na základě provedeního dokazování a vyplývá z něj, že žalobce by se svými námitkami v řízení před žalovanou nemohl uspět. Jak již soud uvedl shora, posudková komise se touto stěžejní otázkou přesvědčivě zabývala. Zjištěný skutkový stav doplněný prostřednictvím dokazování před soudem tak na žalobcovy námitky dává jednoznačnou odpověď.

Závěr a náklady řízení

32. Žaloba není důvodná, proto ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná, která byla ve věci úspěšná, nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí

6,

Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. května 2023

Lenka Bursíková, v. r.
soudkyně